

Sygn. akt IV KK 282/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Jolanta Grabowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk
w dniu 30 października 2015 r.,

sprawy **M. G.**

skazanego z art. 178 a § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 września 2014 r.,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w W.

z dnia 13 czerwca 2013 r.

postanowił

uchylić zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego i na podstawie art. 15 § 1 kkw umorzyć postępowanie wykonawcze w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 kwietnia 2011 r., a kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 kwietnia 2011 r. M. G. został skazany za czyn określony w art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 29 kwietnia 2011r.

Z uwagi na fakt popełnienia przez skazanego w dniu 30 września 2012 r. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – za który prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 grudnia 2012 r., wymierzono skazanemu karę 2 lat pozbawienia wolności – Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 13 czerwca 2013 r., zarządził, na podstawie art. 75 § 2 k.k., wykonanie orzeczonej wobec M. G. kary pozbawienia wolności.

Powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 września 2014 r.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia, na korzyść skazanego, wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając temu postanowieniu *„rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. odpowiednio art. 75 § 4 k.k. oraz art. 178 § 3 k.k.w., w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w K., polegające na utrzymaniu w mocy postanowienia Sadu Rejonowego w W. o zarządzeniu wykonania, wobec M. G., kary jednego roku pozbawienia wolności, pomimo tego, iż w chwili orzekania przez Sąd odwoławczy upłynął już okres próby, na jaki kara ta została zawieszona oraz dalsze sześć miesięcy, co winno skutkować uznaniem, że orzeczona wskazanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego kara pozbawienia wolności nie podlega wykonaniu z powodu zatarcia skazania i w konsekwencji umorzeniem postępowania wykonawczego w tym zakresie”*.

Podnosząc powyższy zarzut, Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w K. oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w W. i umorzenie wobec skazanego, na podstawie art. 15 § 1 k.k.w., postępowania wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się zasadna w stopniu oczywistym, pozwalającym na jej uwzględnienie w trybie określonym przepisem art. 535 § 5 k.p.k.

Istotą zarzutu Rzecznika Praw Obywatelskich jest wskazanie na błędne zastosowanie prawa materialnego przez Sąd odwoławczy. Przypomnieć należy, że

zasadą przyjętą w Kodeksie karnym wykonawczym odnośnie wykonalności postanowień jest to, że stają się one wykonalne z chwilą wydania, chyba że ustawa stanowi inaczej lub sąd wydający postanowienie albo sąd powołany do rozpoznania zażalenia wstrzyma jego wykonanie (art. 9 § 3 k.k.w.). Przepis art. 178 k.k.w. reguluje natomiast szczegółowo zagadnienie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej. Obowiązujący w dniu orzekania przez Sąd odwoławczy art. 178 § 3 k.k. stanowił, że postanowienia o zarządzeniu wykonania kary wydane na podstawie art. 75 § 2 i 3 k.k. stają się wykonalne dopiero z chwilą uprawomocnienia. Oznacza to, że ustawodawca w diametralnie odmienny sposób uregulował konsekwencje zarządzenia wykonania kary, uzależniając wykonalność decyzji sądu od obligatoryjnego, bądź fakultatywnego charakteru podstawy zarządzenia wykonania kary (art. 75 § 1 lub 2 lub 3 k.k.). Wyrażony jako podstawa zaskarżonego rozstrzygnięcia pogląd prawny, w którym odwołano się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., V KK 177/13, jest zatem oczywiście błędny, jako że Sąd Okręgowy nie dostrzegł, iż judykat ten odnosił się do zarządzenia wykonania kary na podstawie art. 75 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie nie budzi natomiast wątpliwości, że to art. 75 § 2 k.k. stanowił podstawę decyzji sądu. Wobec tego zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary byłoby skuteczne, gdyby prawomocne w tym przedmiocie postanowienie wydane zostało przed upływem okresu próby i kolejnych 6 miesięcy. W rozpatrywanej sprawie ów okres mijał z dniem 29 października 2013 r., a prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w K. zapadło dopiero w dniu 11 września 2014 r.

Zaprezentowana chronologia przesądza, że zaskarżone postanowienie zapadło w czasie, gdy doszło już do zatarcia skazania za przestępstwo przypisane M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 kwietnia 2011 r.

W powyższej sytuacji, dzieląc zaprezentowane w kasacji stanowisko co do rażącego charakteru naruszenia wskazanych w zarzucie przepisów prawa oraz oczywistego, negatywnego wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie, umarzając postępowanie wykonawcze na podstawie art. 15 § 1 k.k.w.

kc